

„Děkuji ti.“ Lukarta vstala a uklonila se jí. Oslovení tentokrát raději vynechala.

Alžběta se s ní pak vydala ztichlým klášterem na nevelké nádvoří a odtud k bráně. Venku před ní drželo stráž několik ozbrojenců z oddílu Adama ze Zbraslavi. Velel jim Šimon. Ten byl, jak Alžběta věděla, spolu s Adamem v tuto chvíli na Zbraslavi, a tak přivolala Šimonova zástupce Chvala.

Chval, vysoký urostlý mladík, k ní ochotně přispěchal. „Přeješ si, paní?“ uklonil se jí dvorně, ale v tmavých očích mu přitom hořely veselé plamínky. V Alžbětě nepřestával vidět pouhé děvčátko, i když urozené.

„Doprovod prosím dvorní dámu Lukartu do paláce,“ obrátila se k němu Alžběta. „Není bezpečné, aby tu cestu vážila za noci sama.“

„Bude mi potěšením,“ prohlásil Chval a uklonil se tentokrát Lukartě.

Ta by stála za hřích, usoudil, když si ji nenápadně změřil pohledem.

Lukarta se na něj svůdně usmála. Rozloučila se potom s mnoha díky s Alžbětou a otočila se k Chvalovi. Obdařila ho dalším sladkým úsměvem. „Půjdeme, můj pane?“ zeptala se.

A Chval ochotně přitakal.

Alžběta doprovázela odcházející dvojici zamyšleným pohledem, dokud jí nezmizela v temnotě. Zdráhala se uvěřit tomu, co právě vyslechla.

V poklidu svatojiřského kláštera rychle zapomněla na to, že přednedávnm usilovali o život jí. Zapomněla na všechny krvavé události, které pak následovaly. A nyní se to mělo vrátit. Tedy mluvili Lukarta pravdu.

Tomu se musí za každou cenu zabránit. Zejména může-li hrozit nebezpečí její tetě Elišce Přemyslovně. Alžběta už na nic nečekala, otočila se a rozběhla se ke klášteru. Zamířila do skriptoria, ne však proto, aby pokračovala v práci na rukopisu.

Musela napsat dopis Adamovi ze Zbraslavi.

II.

Nový případ pro Adama ze Zbraslavi

Adam ze Zbraslavi se zaposlouchal do hlubokého nočního ticha, které obklopovalo Zbraslavský klášter.

Tyto pozdní hodiny s příslibem blížícího se rána měl nejraději. Byly nejlepší k přemítání a k úvahám o tom, kterou životní cestu si v budoucnu zvolit. Tady, v postranní kapli kostela svatého Jakuba Většího, který přiléhal ke Zbraslavskému klášteru, ho v myšlenkách skutečně nic nerušilo.

Již dlouho uvažoval o tom, že vstoupí do cisterciáckého řádu zde na Zbraslavi. Vždyť se mu už také dostalo přezdívky Pater. Jenže právě zbraslavský opat Konrád, který se mu stal dobrým a laskavým rádcem, mu řekl, že pro tento závažný krok nenašel dosud pravý čas. Podle něj má Adam zatím v životě jiné poslání – čekají ho nejprve světské úkoly a povinnosti. Teprve po jejich splnění může uvažovat o další cestě, jinak se nikdy nezabaví výčitek z nedosažených cílů.

Konrád měl pravdu. Adam vstoupil namísto do řádu do služeb Elišky Přemyslovny, protože stejně jako zbraslavský opat viděl, že této jediné ochránkyni přemyslovského odkazu hrozí nejedno nebezpečí.

Uvědomoval si rovněž, že musí myslet na svého otce Zbyňka, kterého hospodaření na jejich rodovém dvorci s přibývajícimi roky začínalo zmáhat. Čím dál víc spoléhal na Adamovu pomoc.

Adam si přejel dlaní po tváři, jako by chtěl tyto dotírající myšlenky zaplašit. Poklid hluboké noci jako by najednou vzal zaspé.

A potom tu ovšem byla Klára. Klára, jeho věčná snoubenka, dívka pocházející ze zámožné zbraslavské rodiny. Znali se od dětství a všichni v nich spatřovali budoucí manžele. Nebránil se té představě, tedy ne do té doby, než poznal skutečnou lásku. Agnes z Hlohova byla krásná, vzdělaná a urozená a obraz Kláry i přátelství, které mu mohla nabídnout místo lásky, vedle ní zcela vybledl.

Jenže Agnes byla vdaná. A tak tento vztah a s ním veškeré naděje na naplněnou lásku skončily dřív, než vůbec mohly začít.

Adam si znovu přejel rukou po tváři, ale tu vzpomínku zapudit nedokázal. Netušil, jak dlouho tak setrval v zamyšlení, neschopen vrátit se do přítomnosti. Až zpěv mnichů, který k němu dolehl z nedalekého kláštera, kde se chystala předjitřní mše, ho vytrhl z přemítání. Obloha za vysokým úzkým oknem bledla příslibem svítání a vitráž v něm jako by v tom nesmělém přísvisu náhle ožila barvami.

Adam ztěžka vstal, jako by si teprve nyní uvědomil nesmírnou únavu z probdělé noci, která na něj dolehla. Zamířil z kaple k postranním dvířkům vedoucím do zahrady obklopující kostel, a div se v nich nesrazil s přicházejícím mnichem.

„Věděl jsem, že tě najdu tady!“ usmál se cisterciák. „Spěšný posel ti přinesl list ze svatojiřského kláštera. Čeká na tebe v klášterní knihovně.“

„Děkuju ti,“ řekl Adam a následoval mnicha do kláštera.

V duchu se modlil, aby mu posel přinesl jen dobré zprávy.

Adam, list ze svatojiřského kláštera v ruce, upíral chvilku pohled na dveře knihovny, za nimiž zmizel cisterciák se spěšným poslem. Mnich se nabídl, že zavede návštěvníka, unaveného po cestě, do refektáře na časnou snídani.

Zdálo se, jako by chtěl oddálit okamžik, kdy rozlomí pečeť na pergamentu. Nakonec se usadil u stolku, na němž stál svícen s hořícími svícemi, a rozhodl se dopis otevřít, ať už je jeho obsah jakýkoli.

List byl od Alžběty. Adama to potěšilo. V nemanželské dceři královského přítele Václava III. spatřoval i svou dceru. Věděl však, že se muselo stát něco výjimečného, jinak by za ním

Alžběta, nyní novicka v klášteře svatého Jiří, nevypravila v hodinu tak nekřesťanskou spěšného posla. Hned první řádky následující po obvyklém zdvořilostním úvodu svědčily o tom, že se nemýlí.

Patrně i k Tobě se na Zbraslav donesla znepokojující zpráva o vraždě dvorní dámy Její Výsosti královny Anny. Jmenovala se Adléta a byla to prý osoba nevalné pověsti, psala mu Alžběta. Téměř všichni se domnívají, že se jí pomstil některý ze zavržených ctitelů. Snad proto se nevěnuje vyšetřování tohoto zločinu velká pozornost a pátrání se považuje za téměř uzavřené.

Adam se pousmál tomu výrazu *ctitel*. Dokazovalo to Alžbětinu nevinost a to, že je skutečně dosud děvčátko. O četných milencích Anniny dvorní dámy Adléty věděl celý královský dvůr a každý se bavil Adlétinou úpornou snahou dostrkat některého z nich konečně k oltáři.

Ani já bych tomu patrně nevěnovala přílišnou pozornost, nebýt toho, že mne vyhledala jistá Lukarta, rovněž dvorní dáma a Adlétina důvěrnice. Podle ní byla Adléta zavražděna proto, že náhodou vyslechla nebezpečné tajemství, s nímž se zčásti svěřila Lukartě – prý kdosi usiluje o život královské následnici, podle všeho Přemyslovně. Neví se ale které. Tedy to alespoň tvrdí Lukarta, i když se mi zdá, že si možná nechala většinu svěřeného tajemství pro sebe.

Jako první jsem si vzpomněla na Elišku Přemyslovnou. Mám o ni strach. Lukarta se nyní bojí o vlastní život, a přišla mě proto požádat o pomoc.

Nevím, co si o tom myslet, Adame. Možná že Lukartě skutečně hrozí nebezpečí a potřebuje ochranu. A možná že skutečně hrozí nebezpečí mé tetě Elišce nebo některé z Přemysloven. Ale které?

Adam zvažněl. Něco podobného se nesmělo brát na lehkou váhu. Útoky na příslušníky přemyslovské dynastie nebyly ničím vzácným. A jeho přítel král Václav III. jeden z nich nepřežil.

Když Adam dočetl až sem, na chvíli se zahleděl do prázdna. Potom vytáhl z hromádky pergamenů úhledně vyrovnané na stolku nevelký útržek. Začal na něj sepisovat jména Přemysloven, na něž se mohla vztahovat ona hrozba.